

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 746/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 21232/2013 až sp. zn. Rvp 21235/2013, sp. zn. Rvp 2868/2014 až sp. zn. Rvp 2881/2014 a sp. zn. Rvp 2899/2014 až sp. zn. Rvp 2962/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 NcC 99/2012 z 8. októbra 2012, sp. zn. 15 NcC 32/2013 z 10. júla 2013, sp. zn. 24 NcC 261/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 24 NcC 255/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 343/2012 zo 17. októbra 2012, sp. zn. 24 NcC 253/2012 z 11. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 21232/2013 až sp. zn. Rvp 21235/2013, sp. zn. Rvp 2868/2014 až sp. zn. Rvp 2881/2014 a sp. zn. Rvp 2899/2014 až sp. zn. Rvp 2962/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 21232/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 17. septembra 2013 a 24. marca 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 21232/2013 až sp. zn. Rvp 21235/2013, sp. zn. Rvp 2868/2014 až sp. zn. Rvp 2881/2014 a sp. zn. Rvp 2899/2014 až sp. zn. Rvp 2962/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 NcC 99/2012 z 8. októbra 2012, sp. zn. 15 NcC 32/2013 z 10. júla 2013, sp. zn. 24 NcC 261/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 24 NcC 255/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 343/2012 zo 17. októbra 2012, sp. zn. 24 NcC 253/2012 z 11. októbra 2012 (týkajúcimi sa námietok zaujatosti sudcov Okresného súdu Žiar nad Hronom a Okresného súdu Revúca – ďalej len „okresné súdy“) a im predchádzajúcim postupom.

Sťažnosti sťažovateľky sú obdobné, resp. totožné, čo sa týka skutkového a právneho stavu a samotnej argumentácie sťažovateľky so stovkami (resp. tisíckami) sťažností, ktoré sťažovateľka podala a ústavný súd o nich už rozhodol. Smerom k obsahu sťažností a sťažovateľkinej argumentácie ústavný súd odkazuje na svoje predošlé rozhodnutia v jej veciach, napríklad na rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2013 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 460/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013 a sp. zn. IV. ÚS 483/2013 z 15. augusta 2013.

Sťažovateľka reagovala aj na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 6. februára 2013, ktorým boli jej obsahovo obdobné sťažnosti odmietnuté z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie a rozhodnutie. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na konania ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn.

I. ÚS 265/05, sp. zn. III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011, v ktorých tento preskúmaval rozhodnutia súdov o zaujatosti sudcov. Ústavný súd však uvedenú rozhodovaciu prax podľa sťažovateľky bez akéhokoľvek zdôvodnenia porušil práve a len v jej prípade. Sťažovateľka taktiež poukázala na odôvodnenie publikovaného uznesenia (40/1998 ZSP) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 20/97.

Sťažovateľka taktiež navrhuje, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) „vydal dočasné opatrenie, ktorým rozhodne o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP. S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností, a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

III.

Ústavný súd v úvode konštatuje, že po preskúmaní predmetu sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 21233/2013 až sp. zn. Rvp 21234/2013, sp. zn. Rvp 2869/2014 až sp. zn. Rvp 2881/2014, sp. zn. Rvp 2900/2014 až sp. zn. Rvp 2915/2014, sp. zn. Rvp 2917/2014 až sp. zn. Rvp 2941/2014 a sp. zn. Rvp 2943/2014 až sp. zn. Rvp 2962/2014 dospel k záveru, že v týchto konaniach pred ústavným súdom sťažovateľka namieta porušenie svojich práv v príčinnej súvislosti s uzneseniami krajského súdu sp. zn. 13 NcC 99/2012 z 8. októbra 2012, sp. zn. 24 NcC 261/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 24 NcC 255/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 343/2012 zo 17. októbra 2012, sp. zn. 24 NcC 253/2012 z 11. októbra 2012, voči ktorým už podala ústavnému súdu identické sťažnosti, ktoré boli ústavnému súdu doručené 17. septembra 2013 a 24. marca 2014 a sú vedené pod sp. zn. Rvp 21232/2013, sp. zn. Rvp 2868/2014, sp. zn. Rvp 2899/2014, sp. zn. Rvp 2916/2014 a sp. zn. Rvp 2942/2014. Inak povedané, ústavný súd v tej istej veci sťažovateľky už koná.

Podľa § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

Prekážka prv začatého konania (litispendencia) bráni tomu, aby na ústavnom súde prebiehali dve konania, prípadne viac konaní v tej istej veci. Totožnosť vecí je daná pri

zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O prekážku litispendencie nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti vecí.

Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že keďže ústavný súd v identickej veci sťažovateľky (t. j. vo veci namietaného porušenia jej základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami krajského súdu sp. zn. 13 NcC 99/2012 z 8. októbra 2012, sp. zn. 24 NcC 261/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 24 NcC 255/2012 z 11. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 343/2012 zo 17. októbra 2012, sp. zn. 24 NcC 253/2012 z 11. októbra 2012) už koná (konania vedené pod sp. zn. Rvp 21232/2013, sp. zn. Rvp 2868/2014, sp. zn. Rvp 2899/2014, sp. zn. Rvp 2916/2014 a sp. zn. Rvp 2942/2014), z dôvodu prekážky prv začatého konania v tej istej veci bolo potrebné sťažnosti sťažovateľky vedené pod sp. zn. Rvp 21233/2013 až sp. zn. Rvp 21234/2013, sp. zn. Rvp 2869/2014 až sp. zn. Rvp 2881/2014, sp. zn. Rvp 2900/2014 až sp. zn. Rvp 2915/2014, sp. zn. Rvp 2917/2014 až sp. zn. Rvp 2941/2014 a sp. zn. Rvp 2943/2014 až sp. zn. Rvp 2962/2014 odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd ďalej uvádza, že po preskúmaní predmetu sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 21232/2013, sp. zn. 21235/2013, sp. zn. Rvp 2868/2014, sp. zn. Rvp 2899/2014, sp. zn. Rvp 2916/2014 a sp. zn. Rvp 2942/2014 v kontexte svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich o námietkach zaujatosti vznesených sťažovateľkou v prvostupňových konaniach vedených pred okresnými súdmi, v ktorých si uplatnila svoje žalobné nároky podľa zákona č. 514/2003 Z. z o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

V tejto veci ústavný súd nadväzuje na svoje predchádzajúce právne názory obsiahnuté v celom rade uznesení, ktorými rozhodol o skutkovo rovnakých veciach sťažovateľky, a keďže nezistil dôvod na to, aby sa od týchto rozhodnutí odchýlil, dospel

k rovnakému záveru, že sťažnosti sťažovateľky treba odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie podľa [§ 25 ods. 2](#) zákona o ústavnom súde, keďže v ďalšom konaní v merite veci pred všeobecnými súdmi sa môže sťažovateľka domáhať ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne aj dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu.

Vzhľadom na uvedené, zohľadňujúc požiadavku princípu právnej istoty, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri jej opakovaní v rovnakých podmienkach dala vždy rovnaká odpoveď, sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2013 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 460/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013 či *mutatis mutandis* sp. zn. IV. ÚS 483/2013 z 15. augusta 2013), ktoré skončili odmietnutím rovnakých, resp. podobných sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

V Košiciach 6. novembra 2014